

Tina de l'Arbocet

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Mas Arbocet

Coordenades:

Latitud: 41.71162
Longitud: 1.92426
UTM Est (X): 410508
UTM Nord (Y): 4618318

Classificació

Número de fitxa: 08182 - 246
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle: XVIII-XIX
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: La tina està en bon estat i la barraca en mal estat de conservació i en part enrunada.
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Productiu
Titularitat: Privada
Titular: 08181A0060000900000OP
Fitxes associades:
[Mas Arbocet](#)
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 10/08/2018 - 02:00

Descripció

La tina es troba al peu del camí que ens porta al mas Arbocet, a 180m al nord-est del mas. La construcció se situa al marge esquerre del camí que duu al mas Arbocet i molt a prop d'aquest. Conjunt format per una tina i una barraca. És una tina amb una construcció adossada. La tina és de planta circular i té la part inferior realitzada amb pedra i morter de calç i amb l'interior recobert de rajoles de ceràmica envernissada amb un punt de curvatura. La part superior dels murs són fets amb pedra sense material d'unió on es localitza l'entrada a la tina. La coberta feta amb el mètode d'aproximació de filades i, sobre la mateixa, s'estén una capa de sorra i pedruscall.

La construcció té una barraca adossada de planta rectangular de la que ha desaparegut la coberta. A ella s'obre la boixa de la tina. A l'interior de la barraca es conserva part de la base d'una antiga premsa de pedra així com el cargol de fusta, que forma part del conjunt i que està relacionada amb l'ús. És tracta de la pica sobre la que descansava l'estructura de fusta de la gàbia i el cargol que provocava el pes mitjançant un sistema de palanca.

Observacions:

Actualment s'hi fa vi amb el sistema tradicional de deixar-lo fermentar in situ a la tina.

Història

El Bages està organitzat a l'entorn d'un pla central d'entre 200-300m d'altitud tancat per un seguit de serralades; concretament la serralada de Sant Llorenç del Munt marca un territori muntanyós que domina les anomenades Valls del Montcau, un espai excepcional i singular en el qual una geografia difícil es barreja amb els testimonis d'una intensa activitat humana. Es tracta d'un territori emmarcat en el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, que comparteix espai amb els municipis de Talamanca, Mura, El Pont de Vilomara i Rocafort, Navarces i Sant Fruitós de Bages. Els tres primers municipis destaquen per concentrar un important nombre de tines enmig de les vinyes.

La importància del cultiu de la vinya es fa evident, fonamentalment, en la presència de tines a totes les cases i també enmig de les vinyes. La tradició vitivinícola al Bages ha marcat les diferents etapes històriques així com l'evolució dels municipis de la zona, des del segle XI fins el XIX. Al segle XIV són moltes les referències de tines i folladors al costat de les bótes a quasi totes les cases i cellers de la zona, i la tina apareix per primera vegada a documents a la zona del Bages durant el segle XIV.

A partir del segle XVI i XVII comencen a generalitzar-se les tines excavades a la roca, amb els dos recipients: un per xafar el raïm i altre per abocar-hi el most i la brisa perquè fermentés; però finalment es va acabar construint un tipus de tina que podia fer la mateixa funció en un únic recipient afegint el brescat, una graella de posts de fusta recolzades a la boca que permetien xafar el fruit i contenir el líquid extret a la inferior. El recipient fonamental per a l'elaboració del vi a partir del segle XVII, fou la tina, de forma circular o quadrada, construïda amb pedra en sec i morter de calç, amb l'interior impermeabilitzat amb cairons envernissats de color vermellós.

Cronològicament, les tines excavades a la roca daten de l'edat mitjana, mentre que les folrades amb cairons envernissats es van fer a partir del segle XVII (Ballbé, 1993). L'apogeu de la vinya al segle XVIII obliga a construir més tines a l'exterior de les cases, probablement utilitzades per parcers, mentre que les interiors de les cases eren dels amos.

L'expansió dels segles XVIII i XIX es dona quan la fil·loxera afectà les vinyes franceses el 1863, i la demanda de vins catalans augmentà. Però a partir de 1892, començà a afectar la nostra zona. Tot i què es plantaren algunes vinyes amb peu americà, que va mantenir el conreu de la vinya fins a la industrialització, no tornaria a ser mai més un conreu important, abandonant-se progressivament les feixes.

Bibliografia

<http://bagesterradevins.cat/patrimoni>

CORTÉS ELÍA, MARÍA DEL AGUA (2017) Inventari de les tines de les Valls del Montcau. Pla Director de les tines a peu de Vinya. Diputació de Barcelona, Ajuntaments de El Pont de Vilomara i Rocafort, Talamanca i Mura.

